

Om foråret og om maj måned

For mig er maj måned den ultimative forårsmåned. Det er måneden lige før sommeren, det er den måned hvor det hele springer ud – lige fra bøgetræerne til én lang uendelig kæde af blomster, der afløser hinanden. Det er den måned, hvor alt ligesom er nyt – hvor alt bliver til på ny igen.

Da jeg var ung – omkring 14 - 15 år var det også den måned, hvor jeg altid følte stor uro og rastløshed. Jeg kunne aldrig sove om natten, stod i det åbne vindue på mit værelse og snusede duftene fra haven ind, indtil jeg ikke kunne holde det ud længere, og når klokken var hen ad 2 listede jeg ud og vandrede rundt i den lille landsby, hvor jeg boede, og på hjemvejen plukkede jeg kæmpe buketter af hvide syrener, som bugnede udover præstegårdens hegn. De blev stillet på mit natbord, når jeg kom hjem, så jeg kunne ligge og snuse foråret ind, når jeg så gik i seng igen hen ad morgenstunden.

Jeg vidste ikke dengang, hvad den uro betød. Det ved jeg godt i dag – det var længsel, vel nok først og fremmest efter kærlighed, vil jeg tro. I dag har jeg ikke den samme længsel, fordi jeg er så heldig at have meget kærlighed i mit liv. Men jeg kender dog alligevel godt reminiscenser af uroen, en rastløshed, der gør, at jeg ligesom helst skal være ude hele tiden, en følelse af at kun udenfor kan jeg ligesom snuse livet ”rigtigt” ind – at være til i Nu’et med alle sanser.

Måske er det allerbedste ved foråret det, at det betegner en ny begyndelse. Jeg drømte engang i en meget svær periode i mit liv, hvor jeg følte mig helt grå og livløs og var gået helt i stå, at en hvid syrenbusk jeg havde i min have, blomstrede midt om vinteren. Jeg tænkte – det kan den da ikke, den har jo blomstret én gang, den kan da ikke en gang til – og da slet ikke nu, hvor det er vinter.

Men det kunne den altså – og det kom den også til – mit liv vendte, og jeg fik nemlig en helt ny begyndelse på mit liv – både i livet indeni i mig og livet omkring mig. Så selv om man er afblomstret, kan man altså blomstre engang til.

Sådan tænker jeg også om mit arbejde; det at arbejde terapeutisk med andre mennesker. Jeg tænker, at jeg er fødselshjælper i deres proces - til *deres* nye begyndelse. Og det er jo lykkeligt, at vi alle sammen – ligesom foråret - har muligheden for at give os selv en ny begyndelse og dermed chancen for at blomstre en gang til.